

Лидија Тасић

ДИМ

Разлих се попут дима
У граду са широким улицама
По улицама с дрворедом кестенова
И по капијама кестењем скривених вртова
Ја сам дим
Не видим јасно границе ових боја
Али ми се чини, ту ћу да сањам
На капијама кестењем скривених вртова
Разлих се по капијама
Ја сам дим
Али обриси вртова све јасније лепши
Вртови с поморанџама
Све мирише на немир
Немир кестења док зри
Немир поморанџи без кора
Ја сам дим и разлих се у немиру
Пред вратима куће која мирише на дом
У загрљају предворја налик сновиђењу
И помислих да нема краја
Ширини слаткастог мириса поморанџи
Али ја сам дим
А пчеле лете брже од мисли
И разлих се по крилима
Ка ходнику све тешњем
Све мањем
Све ужем
То није перспектива
То је асиметрија
А теснац је без мириса поморанџи
Један танани пролаз, туробно тих

Бешумно таман
Ја сам дим
А сенка моја неприродно велика
Велике сенке се рађају на тихој ватри
Велике сенке не пролазе кроз мале
кључаонице.
Али ја сам дим
Скупих се у прстохват сивкасте боје
И провукох се кроз ситно око на брави
С друге стране врата...
Тек празна соба
Празнина дубока као бунар
И два ланца да украте дим
И мали прозор за пчеле
Ја сам дим
Скупих се међу ланце
Разлих се по празнини
Са сенком превеликом за мале кључаонице
Са пчелом која сања
На капијама кестењем скривених вртова